

ΡΟΜΙΛΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πέμπτον ἀριθμούντες χρόνον
την κλεινὴν ἀκούομεν γῆν τῶν Παρθενίωνων.

Χίλια κ' ἐναχόσα δέκα
κ' ἔλα τὰ σαθρὰ παλέκα.

Γεννῆρῃ τριάντα,
σπουδαία συμβάντα.

Χίλια κ' ἑκατὸν ὀκτώ,
βλέπω Χάλλευ φρικτῶ.

Ὁ Περικλέτης κ' ὁ Φασουλῆς γὰ τοὺς πικυθέντας Εἰσαγγελεῖς.

δοσὺν ἠδὲνατο χρητῆς,
ἀδέκαστος κ' ἐθύς.

Π. — Πέντ' Ἐφετῶν Εἰσαγγελεῖς... τὶ χάσαις, πακαρδία;
πέντ' Ἐφετῶν Εἰσαγγελεῖς... ἂν εἶναι καίε γέλα.

Ναι μὲν ἀναγνωρίζεται σὲ τῶσαις περιστάσεσι
ἀφέλμος ἢ θράσις
τῶν Λυκουρῶν, Φασουλῆ, τῶν Τεσίλων καὶ τῶν ἄλλων,
καὶ τῶν καθῶν κατηγόσας τὸν μανιῶθ' ὄσλων,
πλὴν νομικῆν ἐπέρκειαν ἂν ἔχουσιν φασ...
μὰ δὲν μιλᾷς καὶ οὐ;

Ἡ Θέμις δὲν πέζειται,
πλὴν ἄλλοι λὲν πῶς καίεται
καὶ πάλι κλισσοσκοφεῖ.

Πέντ' Ἐφετῶν Εἰσαγγελεῖς
κατατομοῦν σκληρῶ,
καὶ σὺ καθάλου δὲν μιλᾷς
καὶ χάσαις, μισοκαρῶ.

Φωναῖς καὶ πάταγος πολὺς,
πέντ' Ἐφετῶν Εἰσαγγελεῖς
τοὺς ἔπαυσαν, μαγκούφη.

Πῶς δὲν ἐξάπτεισαι καὶ σὺ μὲ τῶσαις συμπόλιταις;
γχατὶ δὲν κρίνεις ἀσθητῶς τὸν Ἀρειοκαπίταις;
Γχατὶ καὶ σὺ δὲν συζητᾷς;
γχατὶ δὲν γίνεσαι κριτῆς
τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς;

Κατ' ἄλλους μὲν ἀπόφασις ὄλιγον ἀσθητῶ,
ὄμως δίκαια, Φασουλῆ, καὶ λαν οσαρῶ,
κατ' ἄλλους ὄμως ἔδικος καὶ παρὰ νόμον κρίσις,
ποῦ μὲ τὴν ἀδικία τῆς σὲ κένει ἄπορῆση.

Τὴν νομικῆν ἐπέρκειαν ἂν ἔχουσα, ζευξίση,
κ' Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν χωρὶς αὐτῆν δὲν σπείει.
Ὡς σήμερα τὴν εἰχάνα, μὰ τῶρα τὴν ἐχάσανα,
κ' ἂν ἔβρανε καὶ τίποτα μορεὶ μὰ τὸ ἐχάσανα.

Πέντ' Ἐφετῶν Εἰσαγγελεῖς, ἂν τῆμαθες τὰ νέαι;
τὸ τρομαρὸν Συμβούλιον ἐκείνων τῶν Ἐνεία
πέντ' Ἐφετῶν Εἰσαγγελεῖς σκληρῶς κ' ἀνοικιστῶνας
τοὺς ἔπαυσ, τοὺς ἀφήσε, κ' εἶναι πολλὸς ὁ πόνος.

Μέσα σ' τοῦ χάλι τὸ πολὺ,
μέσα ὅσῃν τῶση μῦθρα
πέαι, κ' ὁ Τεσίλος, Φασουλῆ,
κ' ὁ Λυκουρῆς τῶρα.

Μὰ πότος τὴν ἐπέρκειαν τὴν νομικῆν αὐτῶν,
ποῦ κρίνουσι τοὺς ἀνεπαρκεῖς, φῆρὰ Φασουλῆ, θὰ κρίνη,
ἀφοῦ κανεῖς ἀνώτερος ἐκείνων τῶν κριτῶν
συμφάνος μὲ τὸ καθιστῶς δὲν εἰσπορεὶ νὰ γίνη;

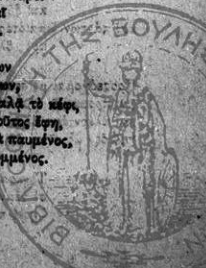
Καὶ κάθε σὺμα λαλῶν
καλεῖ περὶ σπανδάλων,
καὶ λὲν μιλᾷ μὲ τὰ ἔρα
πῶς κἄηκαν καὶ τὰ χλωρῶ.

Τέτοια φωνᾶς, οὐν κἄμποσαι καὶ λένε τῶσαις πρόγραμμα
κ' ἔχουσι γὰ γρόνας ῥάματα.
Πλὴν ἄλλοι σκούς, οὐν, ἀδελφεῖ, τὰ μέλα οσαρῶι
πῶς τῆς ἐκκαθαρίσεως ἢ θράσις προχωρεῖ
κ' ἡ Θέμις μὲ τῶν Ἀρειῶν ἐλύπητα βαρεῖ.

Ναι μὲν φωνάζουσι πολλοὶ
πῶς εἶναι δίκαιαι καλοὶ
κ' Εἰσαγγελεῖς μὲ κῆρος
κ' ἐντίμου χαρακτῆρος.

Λένε γὰρ τὸ Συμβούλιον ἐκεῖνον τῶν Ἀρειῶν
ὅτι δεσπῶσαι σήμερα πέντου, τῶν κατηγῶν,
κ' ἂν εἶναι τῶσων ἀσθητῶν κ' ἂν μὰς χυλῶ τὸ κῆρι,
μὰ σκόδες μ' πρὸς τῶν Ἀρειῶν καὶ λέγε: τοῦτος ἴση,
κ' ἂν ἔβραν' ἀπ' αὐτῶν παυθῆς θῆσαι καὶ αὐαίμενος,
κ' ἂν κόψη τὸ κεφάλι σου θῆσαι καλὰ κορμῶνος.

Ναι μὲν πολλοὶ οὐκ ἀδελφῶ, κῆθος ὁ νόμος θέλει,
καθῶνος τὸ καθῶνος τοῦ προσηπῶτος ἐξέταλει,
ναὶ μὲν σὺ πρῶτην καθιστῶς
ἐδικαίεσ καθεῖς

Και δέκα Τσίλοι γὰρ πειθούθη, και δέκα Λυκοῦρκοι,
ἀλλ' ὅμως τὸ Συμβούλιον ἐν οὐ παικτικῶν δὲν παύει.

Εἶναι Συμβούλιον τρανόν,
και σὺν ταῖς ἀδικίαις δίκαιον
σκοπῶναι και τὸν ἴκανόν
μαζὶ με τὸν ἀνίκανον.

Δικαιοκρίτης ἀρχαί νοδὸς
τῆς ἀπολαμβάνων,
κι' ἂν παραδέχῃ κι' ἴκανὸς
μετὰ τὸν ἀνίκανον,

καιεὶ δὲν πρέπει και γι' αὐτὸ νὰ τὸ κατηγορήσῃ...
αὐτὴ συμβαίνων κάποτε και μέσα σ' αὐτὴ Παρίσι.

Κρίνον ὑπέροχοι κριταί,
κι' ἂν ὄμμα Φασουλῆ, ποτὲ
γενεῖς ἐξίλαστήριον.

Μὰ μένει πάντοτε χρηρτὸν
και δίκαιον και σεβαστὸν
εἰκνίον τὸ κριτήριον.

Κι' ἂν οἱ καιμῆνοὶ ὄψασαν γι' αὐτὸ τὸ ἔσφαικῶ τους
ἔχουν κι' αὐτοὶ τὰ δίκρα τους, κι' ἔσειον τὸ δικό τους.

Τέτοια φωνάζουν πολλοὶ
κι' ἄλλα προσέβουον ἄλλοι,
και καθένος ἡ κεφαλὴ
σκοπίζεται και πάλι.

Και διαδίδονται πολλὰ
και κάμπολλα θρολόοντα,
κι' ἀποκαλύφει, μπουνταλά,
σκανδάλων ἀπειλοῦντα.

Κι' ἐγὼ, ποὺ πάντα μ' ὄδηγεῖ
δικαιοσύνης πνεύμα,
σὺν χάρας φέρω ἂν στήθ
μὲς σ' τὸν γνωμῶν τὸ ρεῖμα.

Κι' ἀκοῶ τὰ θρυλήματα
και γνώμας ἀνομοῦς,
κι' εἶμαι και μετὰ τὰ ὄματα,
μὰ και μετὰ τοὺς δημῶς.

Τὸ καὶκόλο μου τὸ ξερὸ συνάλλω και πῆξω,
εἶμαι και μετὰ τὸν Ἄρειον και μετὰ τὸν Λυκοῦρκό.
Κι' ἂν μὲν ὅπρ τῆς κρίσεως περιτραπῶς λαλήσης
κι' ἐγὼ μαζὶ σου τάσομαι, χωρίς πῶς φέρω κρίσεις,
ἂν ὅμως πάλι, Φασουλῆ, μοῦ πῆς πῶς εἶναι φῆσσο,
κι' ἐγὼ σ' αὐτὸ συμφάσσο.

Εἶμαι κι' ὅπρ, μὰ και κατά, κι' εἶμαι μοῦ λένε: ἔσοο,
και ζῶνται κι' ἐγὼ,
και πάντων δικαιότερος τὸ δίκαιον εἴσοο
πρὸς εἰους χορηγῶ.

Προσῆγομαι μὰ σεβασμῶν τῆς Θέμιδος τὸ σκῆνος
και προσκνῶ τῆς Θέμιδος χωρίς φημιτῆς και δόλου,
και πλέον ἀμερόληπτος θαρρὸ πῶς εἶν' ἐστίνος,
ποῦ δὲν ἀργίται δίκαιον δι' ἄλα και πρὸς εἰους.

Τὸ κράτος τὸ μακρίον
οἱ νέαν εὐχαίαν
ζητεῖ καινὸς μέλος.

Τεθεῖαι δὲ τὸν Ἄρειον
μετὰ τῶν εὐστοχῶν
ὁ Γουλιέλμος Τσίλος.

Κι' ὁ Κοσσάνκος τὸν Πατρὸν δὲν γλότωσε κι' αὐτὸς,
μῆτε κι' ὁ τῆς Δαρίσσης,
κι' ἀκοῦται, βρὲ Φασουλῆ, μεγάλος κοπετὸς
μὲ γνώμας και μετὰ κρίσεις.

Καικαί και κι' ὁ Ραδάμανθους κι' ὁ Σολομὸν κι' ὁ Μίνως,
και οἱ μετὰ τὸν Μουτώπολλον ὁ Λυκοῦρκος τέχνη,
και λέει πῶς ἐνέκρινε τὴν παιδαγῶ του κι' ἐκείνος,
γιατὶ πρόχρονος, Φασουλῆ, τὸν ἔχει σ' τὸ στομάχι.

Κι' ἄλλα ποικιλια λέγονται
και στήθ διαφλέγονται
τρανὸν Εἰσαγγελίων.

Και χύνουν σήμερα χολήν
πρὸς εὐχάριστον πολλήν
ἦμων τὸν ἀγελίων.

Και καθένος Ἰσοκράτης προχρεῖ σ' αὐτὴν τὴν πάλην,
μ' ἔνα πῶρ ρητορικόν,
και συγγράφει νέον πάλιν
Ἄρειοπατριτικόν.

Γιὰ τὴν κρίσιν τὴν ἀγρίαν λένε, Φασουλῆ, καιμῶτος.
πῶς ἐθώμοσε κι' ὁ Νίβερ και παραίτησιν θὰ δόσῃ,
ἐν τοσοῦτ' λέγ' ἡ Θέμις πρὸς καθένα και κρηγῶτα
πῶς δὲν θάνα σὺν και πρῶτα.

Δὲν θὰ τὴν τρομάξουν φόβοι,
και θὰ κόβῃ και θὰ κόβῃ
μ' ἔνα κοπετῶρ λεπτεῖ.

Και σ' ἄμνα λέγ' ἡ Θέμις:
ἐταν με κνιτῆς θὰ τρέμῃς,
θὰ οἱ πλῆρη ριπιτῆ.

Κι' ὅπως καιμῆνε Φασουλῆ, σῆνο ταχὺς μετ' ἄλλων,
ἐταν ἀγέλην σκνῶντῶ θυμοκίτων βουβάλων,
ἔτοι κι' ὅποταν τὴν θεὰν κνιτῆς τὴν θυμώδη,
ἀμείους πέρνε ποδὶ,
μῆτε ποτὶ μ' Εἰσαγγελεῖς ποτὶ μ' Ἀρείους τάβαλα,
γιατὶ κι' ἐγὼ με Θέμιδος δὲν ἔλλω γάχω νερβάλα,

Μὰ οὐ γὰρ τὴν ἀπόφαισι εἰ λέε, σαρκωκομῆτης;
Φ.— Ἐγὼ δὲν λέω τίποτα μὰ βλέπω τὸν κομῆτη.
Π.— Ψάχνω κι' ἐγὼ νὰ τὸν βῶ κι' ἀκούῃ δὲν τὸν εἶδα.
Φ.— Κῆνε και σὺ βρὲ Παρολῆ, τὰ μάτια σου γαρίδα,
και κνιτῆς νυχθήμερον πρὸς ταυρανοῦ τὸ πλάτη.
Π.— Βλέπω...

Φ.— Δὲν εἶδες τίποτες;
Π.— Θαρρὸ πῶς βλέπω κατῶ.
Μὰ δὲν μοῦ λέε ἀληθινὰ, εὐλένε θυμῶς ἔτῃ,
τὸ σῆμπαν θὰ κατατροπῆ με τούτων τὸν κομῆτη;
Φ.— Ὅχι μ' αὐτῶν...
Π.— Ἄλλὰ με ποῖον;

Φ.— Μ' ἔστεινον, βρὲ, τὸν ἄλλο,
τὸν φοβερὸ τοῦ Καλλεῖς κι' ἀπ' εἰους πῶς μεγάλος;
Ἄμαρτωλο ποὺ φύγαμον εἰκνίως τῆς ἡμέρας...
ἔσον ὁ λάμπων ἥλιος ἀρίστικαι τῆς σφαιρας,
τόσον τὸ μήκος τῆς οὐράς,
τῆς διαπύρας φλογεράς
και κατὰ πάντα τρομαράς.

**Νέος Ξανταλέο μουστάτος,
πού τρανά λαλεί στο κράτος.**

Π.—Μά ποῦ τὸ ἔβρεις...

Φ.— Μὴ ρωτᾷς...

Π.— Θεοῦν μου, τί μῆκος!...

Φ.— Ποῦ σοῦ τὸ μένος, ἀνθρώπε, κ' ἢ βράσις καὶ τὸ νεῖκος;

**Σύγκρουσις τοῦ πλανήτου
μὲ τὴν οὐρὰν κομητήτου.**

Π.— Φρίττω, καθήμεν Φασουλῆ...
Φ.— Φρίττω, φυλὴν καρπῶν...
πόσον μὲ τέρψ' ἢ φρίκη σοῦ!...

Δὲν εἶναι πλεόν χίμαρα,
κ' ἀμέσως ἀπὸ σήμερον
κάνει τὴν διαθήρη σου.

Μῆτε μετάνοιαι, Περικλῆ, καὶ μῆτε παρακάλα
δὲν σώζουσι τὰ τὴν πλάση...
αὐτὸς ποῦ λῆς ὁ Χέλλεῦ μὲς' ἐπὶ πολλὰ μὰς χάλμη
θάλλῃ νὰ μὰς χαλάσῃ.

Π.— Τί λῆς, μαρξί;
Φ.— Τί γὰρ σοῦ' πῶ,
μὲγάλη καθαρὴ ἀλά...
τὸν Μῆν γίνεσαι, πῶ! πῶ!
δὲν εἶναι κατὰ γέλα.

Ὅπότεν εἰλ' εἰς ἐπαφὴν
ἢ γῆ μὲ τὴν οὐρὰν,
τότε θά' ἔῃς καταστροφὴν
τοῦ κόσμου τριμῶρον.

Π.— Μὴ μοῦ τὸ λῆς, μὴ μοῦ τὸ λῆς, ἀγαπητὴ μοῦ βλάφη,
καὶ τρέμο σὺν καλῶν.

Φ.— Κἂν εἶσαι τότε βασιλεὺς,
κἂν ἄστρος ὀπλίτης,
κἂν Ἐρετὸν εἰσογγαλεὺς,
κἂν Ἀριστοπαγίτης.

Κἂν εἶσαι πρῶτος μασκαρᾶς
αὐτῆς τῆς οἰκουμένης,
κἂν ἀγαμνός, κἂν καιλαρᾶς,
κἂν πλούσιος, κἂν πέντης.

Κἂν ἔχῃς ἔβην εὐεῖδη,
κἂν ἄνδρας εἶσαι, κἂν παιδί,
κἂν γέρος, ἔπου βάρφατι.

Μὲ τοῦ κομητῆ τὴν οὐρὰ
θὰ πάθῃς τέτοια συμφορὰ,
ποῦ δὲν θὰ περιγράφεται.

Μὲ τὸν κομητῆ θὰ χαθεῖν καὶ θάλλου ἀνω κάτω
κομηταγίτης κάμπολλοι καὶ κάθε κομητάτος.
Τὰ πάντα, Περικλέτο μου, κ' ἐν γῆ τε κ' ἐν θαλάσῳ
θὰ λήσουσιν σὺν τῆς Ἰσχυρῆς ἐκείνης τοῦ Θανάτου.

Τότε θὰ σόδου κάθε φῶς, ἔπου φορολογεῖται,
καὶ κάθε φόρος φτωχοῦ γιὰ πάντα καταργεῖται.

Τότε θὰ σόδουσιν Ἰσπανικὰ
πετρέλαια κ' ἠλεκτρικὰ,
σιρότια καὶ φωνάκια κ' ἀουτελίνας κ' ἔλα,
κ' ἔλα' οἱ θνητοὶ ἐπὶ σκοτεινὰ δ' ἀφήσουσι τὰ κῶλα.

Ἀνθρώπων ἔργα θὰ χαθεῖν πραγματικῶς. Τίτλους,
θὰ σόδουσιν κ' ἔλα τὸν Ρωμῶν τὰ χρεῖα καὶ τὰ δάνεια,
καὶ μῆτε θὰ παρακαλοῦν σὺν πόρῳ γιὰ παραδῆς
τοῦς Ἐγγηταβελόνηδες τὸν Φράγγιον ταλαράδες.

Τότε θὰ λείψουν ἔρνεα, τότε θὰ λείψουν γύπες.

Π.— Ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀπόφασι τὴν γνῶμη σου δὲν εἶπες.

Φ.— Ὅπότεν ἢ ἀπετάλῃς τοῦ κόσμου θὰ γενῆ,
τότε, χαρὶ δὲν θὰ γελᾷς,
μῆτε γιὰ Νίβερ θὰ μιλᾷς,
μῆτε γιὰ Διγενί, μῆτε
μῆτε θ' ἀκούς ἀπόφασις καμμὰ θὰ συζητῆται.

Π.— Μοῦ δὲν καὶ γιὰ τὸν Πεταλὸ πῶς τὴν παραταῖται.